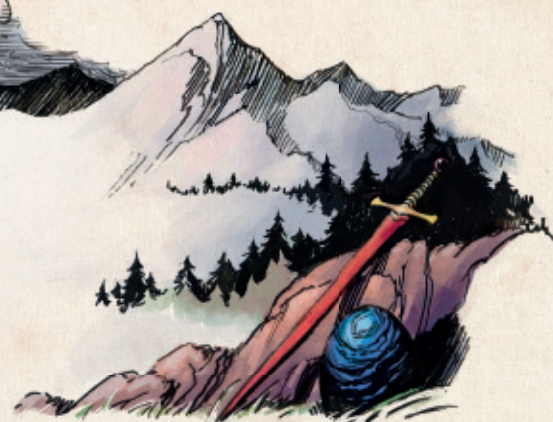

KONIEC NEVINNOSTI

K EĎ ERAGON ráno otvoril oči, myslel si, že naňho spadlo nebo. Nad hlavou sa mu klenula súvislá modrá plocha, zvažujúca sa k zemi. Ešte napoly pospiačky neisto natiahol ruku a prstami nahmatol tenkú blanu. Trvalo mu takmer minútu, kým si uvedomil, na čo sa pozerá. Obrátil hlavu a zbadal šupinaté bedro, o ktoré sa opieral. Pomaly vystieral pokrčené nohy, no aj tak mu popraskali chrasty. Bolesť bola v porovnaní so včerajškom menšia, ale keď si predstavil, že sa bude musieť postaviť a chodiť, obchádzali ho mdloby. Trýznivý hlad mu pripomenul, že už celú večnosť nejedol. Pozbieral všetky sily, pohol sa a zľahka štuchol Zafiru do boku. „Hej, vstávaj!“ zavolať.

Pomrvila sa, nadvihla krídlo a vpustila dnu príval slnečného svetla. Sneh ho na okamih oslepil. Zažmúril oči. Zafira sa pretiahla ako mačka a zívla, pričom odhalila rady oslnivo bielych zubov. Keď si Eragonove oči privykli na svetlo, poobzeral sa okolo a snažil sa určiť, kde sú. Obklopovali ich majestátne, neznáme vrchy, ktoré vrhali na čistinu tmavé tieň. Kúsok vpravo uvidel v snehu zvieraciu cestičku vedúcu k lesu, odkiaľ bolo počuť tlmené zurčanie potoka.

So stonaním sa postavil, zapotácal sa a meravo krivkal k stromu. Chytil sa spodnej vetvy a plnou váhou sa na ňu zavesil. Konár chvíľu odolával, potom hlasno zapraskal a odlomil sa. Otrhal z neho vetvičky, vložil si jeden koniec pod pazuchu a druhým sa pevne zaprel o zem. Pomocou improvizovanej barly odkrivkal k zamrznutému potoku. Rozbil ľad a nabral do dlaní priezračnú, ľadovo studenú vodu. Keď utíšil smäd, pomaly vykročil späť k čistine. Vynoril sa spomedzi stromov a vtedy si konečne uvedomil, kde je.

Presne na tomto mieste uprostred ohlušujúceho rachotu prvý raz uvidel Zafirino vajce. Vyčerpane sa oprel o drsný kmeň. Určite sa nemýli, všade okolo sú sivé stromy, ktorým pri výbuchu opadalo ihličie. *Odkiaľ Zafira vie, kde to bolo? Veď vtedy bola ešte vo vajci. Tú informáciu mohla získať jedine z mojich spomienok.* V nemom úžase pokrútil hlavou.

Zafira naňho trpezlivo čakala. *Veźmeš ma teraz domov?* spýtal sa jej. Zdvihla hlavu. *Ja viem, že sa ti do toho nechce, ale budeš musieť. Obaja sme Gerovi zaviazaní. Staral sa o mňa, a tým nepriamo aj o teba. Chceš na ten dlh zabudnúť? Čo sa*

Eragon prehľadával sutiny, kým nevyhrabal dosku a nejaké kožené remene. Ukázal Zafire, kde má do každého rohu preraziť pazúrom dieru, potom cez otvory prevliekol pásy kože a priviazal remienky k jej predným labám. Ešte raz skontroloval uzly, uistil sa, či pevne držia, prekotúľal Gera na dosku a priviazal ho. Zo strýkovej ruky vypadol útržok čiernej látky. Rovnakej, z akej boli plášte cudzincov. Vopchal ho do vrečka, vysadol na Zafiru a odhodlane zažmúril oči, keď mu celým telom zapulzovala bolesť. *Podme!*

Poskočila a zadnými nohami sa zaryla do zeme. Niekoľkokrát naprázdno zamávala krídlami. Šlachy sa jej napínali na prasknutie, ako sa snažila prekonať zemskú príťažlivosť. Nekončnú chvíľu sa nedialo nič, potom sa celou silou vrhla vpred a nakoniec sa vzniesli do vzduchu. *Leť ponad cestu. Keby si musela zosadnúť, budeš tam mať dosť miesta,* povedal jej Eragon, keď boli nad lesom.

Nieкто by ma mohol vidieť.

Na tom teraz nezáleží! Viac sa nehádala, stočila sa k ceste a zamierila ku Carvahallu. Doska s Gerom sa prudko rozhojdala; nebyť úzkych kožených popruhov, bol by sa zrútil na zem.

Ťažký náklad Zafiru vyčerpával. Netrvalo dlho, hlava jej začala klesať a okolo papule sa jej utvorila pena. Robila, čo mohla, ale asi míľu pred Carvahallom zložila krídla a spustila sa na cestu.

Dotkla sa jej zadnými nohami a okolo nich sa zdvihol gejzír snehu. Eragon sa z nej zvalil a snažil sa dopadnúť na bok, aby si ochránil nohy. Opatrne sa postavil a začal odväzovať

popruhy zo Zafiriných nôh. Od vyčerpania tak dychčala, že prehriala okolitý vzduch. *Nájdí si nejakú bezpečnú skrýšu a odpočiň si,* povedal jej. *Neviem, ako dlho budem preč. Teraz sa musíš o seba postarať sama.*

Budem čakať, odvetila.

Zaťal zuby a začal vliecť Gera po ceste. Po prvých krokoch sa mu zdalo, že od bolesti zošalie. „Ja to nedokážem!“ zanariekal s tvárou zdvihnutou k oblohe a potom znova urobil niekoľko namáhavých krokov. Od bolesti krivil tvár a cerial zuby. Zabodol oči pred seba a zo všetkých

svetlými vlasmi vypnutými do drdola. Šaty mala jednoduché, ale pekné, a pohyby grációzne. „Prosím, poďte ďalej,“ povedala ticho. Prekročili prah a vstúpili do veľkej, dobre osvetlenej miestnosti. Zhora sa do prízemia vinulo točité schodisko s lešteným stĺpikovým zábradlím. Steny mali farbu medu. Elain sa na Eragonu smutne usmiala, no najprv oslovila Gertrudu. „Práve som po teba chcela poslať. Nevodí sa mu dobre. Mala by si sa okamžite naňho pozrieť.“

„Elain, budeš musieť Eragonovi pomôcť po schodoch,“ upozornila ju Gertruda a už sa náhlila hore, berúc dva naraz.

„Netreba, ja to zvládnem,“ ohradil sa.

„Určite?“ spýtala sa Elain. Prikývol, no ona sa zatvárala pochybovačne. „Dobre teda... keď tam hore skončíš, príď za mnou do kuchyne. Práve

som dopiekla koláč, možno ti príde na chuť.“ Len čo odišla, Eragon sa s úľavou oprel o stenu. Potom sa začal šverat' hore schodmi a na každom vyčerpane postál. Keď vyšiel hore, rozhladol sa po dlhej chodbe, z ktorej viedlo viacero dverí. Posledné boli pootvorené. Zhlboka sa nadýchol a vliekol sa k nim.

Pri kozube stála Katrina a vyvárjala plátenné obväzy. Zdvihla oči, zamrmlala pár sústrastných slov a vrátila sa k práci. Gertruda vedľa nej postojačky roztĺkala v mažiari byliny na obklad. Pri nohách mala vedro s napoly roztopeným snehom.

Gero ležal na posteli pod kopou prikrývok. Na čele sa mu perlil pot, oči pod zatvorenými viečkami sa mu nepokojne pohybovali. Tvár mal obtiahnutú pergamenovou pokožkou ako mŕtvoľa. Ležal nehybne, len hrudník sa mu nepatrne

